

[Socialministeren.]

en Række særlige Tilfælde, hvor det er teknisk og endog økonomisk nødvendigt, at enkelte Arbejdere arbejder ud over den anførte Arbejdstid, og hvor det vilde være baade for besværligt og for tidskrævende først at skulle indhente Organisationens Tilladelse. Det er praktisk ugørligt. Der er heller ikke efter min Mening nogen rimelig Grund til at forbyde saadant Overarbejde og paa den anden Side heller ikke nogen rimelig Grund for Arbejderne til i disse Tilfælde at nægte at udføre det, da Udførelsen af det ikke vil gaa ud over hans Arbejds-kammerater, hvilket følger af § 5, der siger, at det tilladte Overarbejde skal afspadseres gennem den normale Arbejdstid. Saafremt en eventuel Nægtelse skulde føre til Af-skedigelse, maatte det være Organisationens Sag at tage Affære, men jeg ser ikke, at det i og for sig vedrører dette Forslag.

Hermed tror jeg at have gennem-gaaet samtlige Forslag og samtlige Indvendinger og besvaret samtlige Spørgsmaal, og jeg vil da til Slut gerne sige, hvad der for øvrigt allerede er fremgaaet af den første Del af min Tale, at jeg føler mig noget skuffet over den Modtagelse, disse Lovforslag — trods den venlige og urbane Form — har faaet fra det konservative Folkepartis og navnlig fra Venstres Side.

Jeg føler mig noget skuffet derover, fordi jeg tror, man maa være klar over, at den Arbejdsløshed, vi nu har haft gennem Aarene, ikke har nogen Udsigt til at blive afhjulpet gennem de Foranstaltninger, hvor vidtrækkende disse end er, der er blevet truffet i Vinter, at Rigsdagens forskellige Partier, ogsaa de, og maaske ikke mindst de Partier, der ikke føler sig specielt som Arbejderrepræsentanter, burde tænke paa, hvorledes Udviklingen er foregaaet i de os omgivende Lande, burde være klar over, at under Hensyn til Ungdommens fortsatte Arbejdsløshed og den Demoralisation, den fører til, under Hensyn til det Faktum, at denne Ungdom, der Aar efter Aar gaar arbejdsløs rundt paa Gaderne, om 10—15 Aar er dem, der skal have Ansvaret her i Landet, er det snart paa Tide, at Rigsdagen foretager sig noget alvorligt. Det er ikke nok med Kriselove og Understøttelseslove, det hjælper overhovedet ikke noget i den Retning, rent bortset fra, at vi ikke har Raad til at fortsætte paa den Linie, men der maa gribes ind paa de Omraader, jeg her har skitseret, og formentlig paa adskillige andre.

Derfor skuffede det mig at høre den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører for

Venstre og det konservative Folkeparti talte. Det var ligesom jeg hørte de politiske Begravelsesklodder ringe for den nuværende Socialminister. Men een Ting maa man være klar over, at ingen kan blive siddende i dette Embede med et Arbejdsløshedstal paa et Par Hundredetusind Vinter efter Vinter — ingen kan, ingen vil overtage dette Embede, hvis Rigsdagen ikke vil føle sit Ansvar ganske anderledes alvorligt, end den hidtil har gjort.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Den højtærede Socialminister har jo talt om andet end om disse Lovforslag, nemlig om Lønrelationerne, idet han har sat Spørgsmaalet om Arbejdsløsheden i Forhold til Spørgsmaalet om Prisen paa Landbrugsprodukter. Nu er jeg enig med den højtærede Socialminister i, og det er der mange, der er, at et civiliseret Samfund først og fremmest skal forsvare sin Befolknings Levestandard; men den højtærede Socialminister slutter ud fra denne Hovedtanke, at de billige Priser paa Landbrugsprodukter ikke kræver nogen Lønnedgang, idet en Lønnedgang dels ikke vil hjælpe noget, dels vilde vende tilbage som en Slags Boomerang og slaa Priserne paa Landbrugsvarerne yderligere ned. Jeg siger hertil: Meget vel, jeg gaar ind paa den højtærede Socialministers Hovedtankegang, at man skal forsvare Befolkningens Levestandard, men saa maa jeg rigtignok spørge: skal man da ikke forsvare Landbrugets Udøveres Levestandard, for saa vidt man overhovedet kan det, ved Hjælp af offentlige Indgreb? Det er ikke saa forfærdelig længe siden, vi hørte fra Regeringsbænken, nemlig fra den højtærede Landbrugsminister, at Regeringen ikke vil give Landbruget Produktionsprisen paa Kød, det vil sige en rimelig Arbejds løn for det Arbejde, Landbrugerne har haft. Men vil man ved Statsforanstaltninger søge at opretholde Levestandarden for een Klasse af Befolkningen, maa Rimelighed og Billighed kræve, at man ogsaa vil opretholde den for andre, altsaa give en rimelig Produktionspris for en Vare, det vil sige en rimelig Arbejds løn for vel udført Arbejde. Det faar hverken Husmanden eller Gaardmanden i Dag eller noget Familie-medlem indenfor disse Kategorier, de faar det hverken ved Produktion af det ene eller det andet. Den Hovedtanke, som den højtærede Socialminister saa stærkt er kommet ind paa, maa imidlertid paalægge Regerin-